

OJ! 😊

Nocoj želim prenesti svojo ljubezen iz srca v dlani, želim, da jo preberem iz oči, da jo poiščem in prepoznam. Takšna je kot takrat ... Nežna, kot prvi dotik, kot prvi poljub polna strasti, moja ljubezen sem jaz. Jaz sem sonce. Sem sonce, ki razsvetli moj dan. S svojim nasmehom si polepšam vsak dan. Pa ne le to, polepšam si vsak trenutek. In kot toplina sončnih žarkov tudi moj nasmeh ostane pri meni še dolgo v noč, dolgo po tem, ko se ne vidim več. Takrat začne moje srce hrepeneti po sebi in komaj čakam na trenutek, da se ponovno snideva. Skušam si vsak trenutek, ki ga preživim s seboj, zapisati globoko v srce, da ga nikoli ne pozabim. Vsak trenutek, ki ga ne preživim s seboj, je, kot da bi živel v večni noči. Hladen, teman in v pričakovanju odrešujočega dne. In potem pride nov dan, sonce prežene temo in vsem nam postane toplo. Toplo postane tudi meni, ko se srečam in postanem neizmerno srečen. Ko se bom tako sprehajal in si s svojo podobo v svoji domišljiji tolažil žalostno srce, bom srečal drobní beli zvonček. Drobnó glavico bo nastavljal toplim sončnim žarkom. Ustavil se bom in pokleknil. Z roko se bom počasi približal tej srčkani beli kepici in ga čisto narahlo pobožal po krhkih in žametnih venčnih listih. In takrat bom zaprl oči ter podoživel trenutek, ko sem se pobožal po svojih žametnih licih. Zaljubljeno sem se gledal in čisto počasi sem drsel s prsti po svoji nežni koži. Takrat se mi je utrníla solza. Ne solza žalosti, ne solza trpljenja. Solza sreče, da mi je življenje naklonilo svojo ljubezen. Pomislil sem, da bi cvet odtrgal in si ga prinesel. Kot znamenje ljubezni, princ moj. A kdo sem jaz, da bi lahko vzel življenje tako lepemu cvetu, ki se je z muko izkopal iz hladnih tal v mrzli svet in se nastavljal skromnim, a toplim zimskim sončnim žarkom? Kdo sem jaz, da lahko uničim ta lepi cvet? Ne. Nisem ga odščipnil in obsodil na pogubo. Pustil sem ga, da bo lahko živel dalje, pa čeprav v tej mrzli zimi. Vedno, ko gledam ples snežink, se spominjam tistega toplega pomladnega dne in mi je toplo pri srcu. Takrat je najina ljubezen vzcvetela. In še vedno cveti. In bo cvetela še naprej. Ker se imam rad. Zame si najlepši fant na tem svetu. Tvoje telo je kot telo boga lepote, ki ga častijo množice ljudi.

Globoko v sebi čutim, da sem del mene in da brez mene moj obstoj nikoli ne bo popoln. Želim si, da bi se najini duši združili v neskončni ljubezni, ki bi naju popeljala na oblak radosti. Tam bi bila svobodna in le ljubezen bi krojila najino

usodo. Omamljena od tega čudovitega opoja, s katerim bi naju oblila boginja ljubezni, bi plesala na nežno melodijo globoke neomadeževane ljubezni. Nežno bi se božal po razgaljenem vratu, okoli naju pa bi se smehljali rdeči cvetovi vrtnic. Njihov prijetni sladkobni vonj bi se igral z najinima nosovoma. Smehljala bi se drug drugemu, saj bi vedela, da je vse namenjeno le najini ljubezni, ki bi se razlivala v večnost. Vem, da nikoli ne bova plesala na takšnem oblaku. Resnični svet se z domišljijским ne more primerjati. A to naju ne sme ustaviti, da ne bi sanjala skupnih sanj. Sanje o oblaku radosti, sanje o skupnih trenutkih, sanje o ljubezni. Te naju bodo vedno združevale: ko nama bo lepo in ko nama bo težko.

Z VSEM SVOJIM SRCEM TE LJUBIM

GAŠPER